

NIEUWE SAGEN, LEGENDEN EN VERHALEN

DOOR JAN TUTTEL (APRIL 2006)

Oude cafégasten komen weer spoken

Sommige plekken in een dorp hebben zò'n rijke geschiedenis, dat bepaalde voorvallen nooit vergeten worden. Ook dwalen soms de geesten rond van roemruchte figuren, wat heel wat herrie en verwarring teweeg kan brengen. Vooral als je niet weet wat er achter steekt.

Dat overkwam een aantal terrasbezoekers in Eelde die genoten van een mooie zomeravond. Ze keken uit op het moderne museum voor figuratieve kunst 'De Buitenplaats'. Het kunstmuseum is gebouwd volgens de principes van de organische architectuur, door architect Albers. Het pand is gebouwd op een roemruchte plek.

Tot 1978 stond er het dorpscafé Rowaan (voorheen logement Bakker en Westerhof), het café bij de kerk. Café Rowaan had de klassieke bouw van een dorpscafé, met boerderijgedeelte, café met serre en lindebomen voor de gevel. Na de oorlog diende het café als interneringsoord voor foute NSB-ers. Het leidde tot de plaatselijke spotnaam 'Kamp Druppeloord'.

Decennia lang werd café Rowaan bezocht door kerkgangers, stamgasten, negotielopers, boeren en ander volk. Er werd stevig gedronken en vaak gevochten.

Bij het huidige gebouw naast de oude dorpskerk doet niets meer aan het verleden denken. Het museumgebouw is half in de grond verzonken, kent scheve muren, geen rechte hoeken en wordt omgeven door een fraaie stijltuin. En toch, tòch blijkt de historie van café Rowaan niet verdwenen. De terrasbezoekers aan de overkant maakten het in de schemering van dichtbij mee.

Twee duistere figuren doken op bij het museumgebouw. Ze schreeuwden en ruzieden dat horen en zien je verging. Beide gedaanten waren dronken en zo te horen vergeleken ze het museumgebouw met het voormalige café Rowaan. Er klopte niets van. Die verrekte muren stonden scheef, de entree zat ergens onderin en zo raakten ze helemaal van slag af. Alleen het gescheld en gevloek was als vanouds.

De een zei dat het best kon en dat de muren altijd al wat scheef stonden. De ander vond dat het bedrog was en dat ze door de kroegbaas voor de zoveelste keer bedonderd waren.

Vervolgens gingen beiden rochelend en vloekend het museumgebouw te lijf. Ze probeerden de muren weer recht te schoppen om hun gelijk te halen.

Toen het donker werd verdwenen ze. Hun sporen zijn nog immer zichtbaar als zwarte vegen op het gebouw van museum De Buitenplaats. Omwonenden hebben zo het gevoel dat de beide dronkelappen en vechtersbazen nog wel vaker zullen opduiken.